

то нѣмать средства за да го придобѣѣтъ. Нѣкой си земледѣлецъ въ еднѣхъ отъ сѣверны-ты Норвежскы области, като ся трудилъ мно-го да придобые Писаніе, но безъ да сполучи нигога, закаралъ най послѣ еднѣхъ кравѣхъ въ ближне-то село, и искалъ да ѣхъ мѣни за еднѣхъ книгѣхъ отъ свято-то Писаніе, но на пусто, защото не ся намирало книги за проданъ: оныя кои-то имали това драгоцѣнно съкровище, не и-скали да ся лишѣтъ отъ него за приносимѣхъ свѣтскѣхъ печалбѣхъ. Ако други сѣхъ желаяли та-ка Писаніе-то, а ты като го имашъ, небрѣ-жишь го и го презирашь, не трѣбува ли да тя е страхъ праведно, че Богъ ще земе отъ тебе това, което толкова малко почиташъ, и ще го даде на тыя, които ще го употрѣбляватъ по добрѣ ? Не можешъ ли благословно да ча-кашь че Богъ ще проводи “гладъ на землѣхъ-тѣхъ, не гладъ за хлѣбъ, нито за водѣхъ, но (най лошо-то) гладъ на слушаніе-то на слово-то Бо-жіе: щото да тичашъ да трѣсишь слово-то Божіе, и да не го находишь” ? (Амосъ 8; 11, 12). Ко-гато Богъ отъ своѣхъ-тѣхъ си благость скло-нилъ да ни подари такыва богаты поучителны средства, въ онова, което трѣбува по добрѣ да знаемъ, то колко голѣмо щѣше да бѣде прегрѣшеніе-то, и колко страшно наказаніе-то на самопроизвольно-то невѣжество !

Сега ще свършиѣхъ, като ся отправиѣхъ срецо два различни класа на чловѣчески-ты поведенія.

1. Къмъ оныя, които сѣхъ прочели Писаніе-то до сега просто отъ *навыкновеніе*, или съ